

Οι πόρτες του σχολείου κλειστές

Σε πολλές χώρες του Τρίτου Κόσμου τα παιδιά αντιμετωπίζουν πολύ σοβαρά προβλήματα και στα περισσότερα από αυτά δεν τους δίνεται ποτέ η ευκαιρία να πάνε στο σχολείο. Πολλές από τις αναπτυσσόμενες χώρες είναι σεισμόπληκτες περιοχές με αποτέλεσμα να καταστρέφονται πολλά σπίτια και σχολεία. Αυτά τα φυσικά φαινόμενα είχαν ως αποτέλεσμα τα παιδιά από αυτές τις χώρες να στερούνται την μάθηση αλλά και την ζωή τους. Τα κορίτσια από μικρή ηλικία παντρεύονται. Τα αγόρια δουλεύουν και δεν πηγαίνουν σχολείο.

Εμείς, στο πλαίσιο της δημοσιογραφικής μας έρευνας, αναζητήσαμε και εντοπίσαμε περιπτώσεις παιδιών σε ποικίλες αναπτυσσόμενες χώρες που στερούνται της βασικής εκπαίδευσης. Μας προβληματίσαν και γι' αυτό σας τις παραθέτουμε.

Ο Ουέντι Ντεστράμι είναι 12 ετών και κατοικεί στην Αϊτή, στο Πόρτο Πρινς. Ζει με τους γονείς του και πριν τον σεισμό ήταν φτωχοί, αλλά μετά το σεισμό η κατάσταση έγινε πολύ δύσκολη. Κοιμούνται ανάμεσα στα γκρεμισμένα κτίρια είναι πολύ δύσκολο να βρουν φαγητό. Επίσης, ο μπαμπάς του είναι πολύ άρρωστος και είναι πολύ δύσκολο να δουλέψει. Τέλος, ο Ουέντι μαζί με τον αδερφό του πηγαίνουν στο σχολείο και κάνουν μάθημα στα συντρίμια .

Η Καλούμε από την Νιγηρία ζει με την μητέρα της τις δύο αδερφές της και τους δύο αδελφούς της. Πουλάει στον δρόμο της αγοράς ουάρα και πηγαίνει λεφτά στο σπίτι. Δεν γνωρίζει την ηλικία της αλλά ούτε στο σχολείο έχει πάει. Ο μικρός της αδερφός πηγαίνει στο σχολείο και

εύχεται να ήταν αυτή στην θέση του. Η Καλτούμε ελπίζει πως κάποτε θα γίνει δασκάλα.

Η Σενγκάι από την Τανζανία ζει σε ένα σπίτι με άλλες 5 οικογένειες. Δεν έχει πάει ποτέ στο σχολείο, γιατί πρέπει να κάνει τις δουλειές του σπιτιού. Έχει δύο αδερφούς και μία αδελφή, μικρότερους από αυτήν. Πηγαίνουν στο σχολείο, αλλά η μαμά της δεν έστειλε ποτέ την ίδια και στεναχωριέται πολύ όταν τα αδέρφια της ετοιμάζονται το πρωί για το σχολείο. Δεν θέλει να παντρευτεί, γιατί αν παντρευτεί δεν θα μπορέσει να πάει σχολείο, επειδή θα φροντίζει την οικογένεια της. Όταν κάνει παιδιά, θα τα στείλει στο σχολείο.

Ο Βίκτωρ από την Κένυα δεν έχει γονείς, γιατί πέθαναν όταν ο ίδιος ήταν Β' Δημοτικού. Στην συνέχεια έμεινε με την κηδεμόνα του, η οποία είναι χήρα. Πέρασε στις εξετάσεις για το γυμνάσιο αλλά δεν είχε η κηδεμόνας του χρήματα για να πληρώσει τα δίδακτρα. Στο σχολείο δεν υπάρχουν οι απαραίτητες ύλες όπως στυλό, τετράδια, και βιβλία. Επίσης, δεν τρώει πολύ, πράγμα που δυσκολεύει την συγκέντρωση του στο σχολείο. Είναι τυχερός που πηγαίνει στο γυμνάσιο και εύχεται να το τελειώσει.

Η Νομίνα από την Ινδία είναι 10 ετών και ζει στην Καλκούτα μαζί με την μάμα της. Ζούνε στο πεζοδρόμιο με τη μητέρα της. Έχει ληξιαρχική πράξη γέννησης, γεγονός που της επιτρέπει να πάει σχολείο να ψηφίσει και να πάει στο νοσοκομείο. Μάλλον θα παντρευτεί στα 16, αν και θέλει να πάει σχολείο και να γίνει δασκάλα.

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν όλα σχεδόν τα παιδιά του τρίτου κόσμου είναι η φτώχεια. Επίσης όλα αυτά τα παιδιά αναγκάζονται να δουλεύουν, για να παρέχουν χρήματα στο σπίτι τους, με αποτέλεσμα να μην τους δίνετε η ευκαιρία να πηγαίνουν στο σχολείο.

Για να τους βοηθήσουμε να ξεπεράσουν τα προβλήματά τους, πρέπει να εξαλείψουμε την φτώχεια. Έτσι θα δοθεί σε αυτά τα παιδιά η ευκαιρία να σταματήσουν να δουλεύουν και να ξεκουραστούν ψυχικά και σωματικά.

Ένας τρόπος να τους βοηθήσουμε είναι να ενισχύσουμε τα φτωχά κράτη με την εθελοντική μας συμμετοχή σε μη κυβερνητικές οργανώσεις, ώστε αυτά να είναι σε θέση να τους παρέχουν φαγητό και χρήματα. Επιπλέον, μπορούμε, αρκεί να το θέλουμε, να ενθαρρύνουμε τους ανθρώπους να υιοθετήσουν παιδιά του Τρίτου Κόσμου, να γίνουν ανάδοχοι. Μια άλλη λύση είναι να απαγορευτεί η κατασκευή όπλων από τα ισχυρά ή πολεμοχαρή κράτη, έτσι ώστε τα χρήματα που θα δίνονταν για αυτόν τον σκοπό να διατεθούν σε αυτά τα παιδιά.

Η δημοσιογραφική ομάδα:

Μαλλιαρός Δημήτρης

Καλτσά Ιωάννα

Ράντζα Κατερίνα